



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **D. M.**
bytem X.

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2017, č. j. X.,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně brojila svojí žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty její námitky proti prvostupňovému rozhodnutí ČSSZ ze dne 31. 1. 2017, č. j. X. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni přiznán od 9. 1. 2017 český starobní důchod v dílčené výši 2 063 Kč měsíčně podle § 29 odst. 1 písm. i) českého zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila s napadeným rozhodnutím, požadovala přehodnocení starobního důchodu a odstranění všech nedostatků napadeného rozhodnutí. V obou správních rozhodnutích byly uvedeny nesprávné doby pojištění, které se týkaly nejen období zaměstnání v České republice, ale také na Slovensku, kde žalobkyně má od narození trvalý pobyt. Na Slovensku nebylo žalobkyni započítáno ani evidováno opatrování sestry M. Š. od 1. 9. 2012 do 8. 9. 2016. Žalobkyně sice byla invalidní důchodkyně pouze ze 45 %, avšak po celou tu dobu pečovala o sestru, což bylo v souladu se zákonem. Slovenský stát rovněž žalobkyni nesprávně ohodnotil její odpracované roky, což žalobkyně napadla u slovenského soudu a nebylo o tom dosud rozhodnuto. Z důvodu tohoto pochybení považuje žalobkyně výpočet odpracovaných roků za nesprávný. Na základě toho žalobkyně požaduje přehodnocení původního rozhodnutí.
3. Žalobkyně se dále ohradila proti údajnému vyjádření ČSSZ, z něhož vyplývá, že je brána jako občanka ČR a jí odpracované roky jsou hodnoceny jako roky odpracované v cizině na Slovensku. K tomu žalobkyně zdůraznila, že je občankou Slovenské republiky. Zmatky v jejím občanském zařazení způsobila Slovenská republika, která jí podvodem odhlásila a nechala zařadit mezi občany České republiky, čímž byl vyvolán chaos v občanství žalobkyně. Na základě toho jsou i procenta při výpočtech důchodu zkreslené, a to jak v ČR, tak i na Slovensku.
4. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná mimo jiné poukázala na to, že žalobkyně, coby občanka Slovenské republiky s trvalým pobytem na Slovensku, uplatnila dne 7. 10. 2016 žádost o český starobní důchod od 9. 1. 2017. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 byl ČSSZ přiznán žalobkyni starobní důchod od 9. 1. 2017 ve výši 2 063 Kč měsíčně (ZV 491 Kč + PV 1 572 Kč). Důchodový věk žalobkyně byl určen dle § 32 ZDP, a to ke dni 9. 1. 2017. Jelikož žalobkyně získala z českého důchodového pojištění pouze 2 839 dnů, nárok na starobní důchod pouze z české doby pojištění jí nevznikl, neboť nezískala potřebných plných 33 let doby pojištění [§ 29 odst. 1 písm. i) ZDP]. Nárok na starobní důchod tedy mohl žalobkyni vzniknout pouze s přihlédnutím i k době pojištění získané v SR, jak umožňuje čl. 6 nařízení č. 883/2004.

6. S ohledem na výše uvedené posoudili český i slovenský nositel pojištění svoji příslušnost k hodnocení dob zabezpečení (pojištění) žalobkyně získaných na území ČSFR. Z tohoto pohledu byl důležitý čl. 20 odst. 1 a 2 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (dále jen „Smlouva mezi ČR a SR“). Od 1. 5. 2004, tj. od vstupu ČR a SR do Evropské unie, je právní úprava vztahů týkajících se sociálního zabezpečení mezi těmito státy koordinována nařízením Rady (EHS) č. 1408/71, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybujících se v rámci Společenství, a od 1. 5. 2010 nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.
7. Ve správním řízení bylo zjištěno, že sídlo zaměstnavatele žalobkyně se nacházelo ke dni 31. 12. 1992 ve Slovenské republice. Proto se doby zabezpečení získané žalobkyní na území ČSFR před 1. 1. 1993 považují za doby zabezpečení (pojištění) SR. Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla u žalobkyně splněna pouze s přihlédnutím k dobám pojištění SR. Doba pojištění získaná žalobkyní na území ČR po 31. 12. 1992 činila pouze 2 839 dnů. Žalobkyně tak splnila potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů pouze s přihlédnutím k dobám pojištění SR v rozsahu 11 925 dnů. Do vzniku nároku na důchod žalobkyně získala v českém i slovenském důchodovém systému celkem 14 764 dnů, tj. 40 roků a 164 dnů veškeré doby pojištění. Tzv. dílčí starobní důchod bylo nutné žalobkyni vypočítat dle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Uplatní se tak princip sčítání dob pojištění, jenž spočívá v tom, že pokud doba pojištění získaná podle právních předpisů jednoho členského státu nebude dostačující pro vznik nároku na důchod v tomto státě, budou se brát v úvahu i doby odpovídajícího pojištění získané ve druhém členském státě, a to v rozsahu, ve kterém se časově nepřekrývají. Uplatnění principu sčítání dob pojištění záleží na tom, zda žadatel získá nárok na důchod bez nutnosti přihlédnout k zahraničním dobám pojištění, anebo zda získá nárok jen s přihlédnutím k těmto dobám. Pokud pojištěnec získá v některém členském státě nárok na důchod pouze s přihlédnutím k cizím dobám pojištění, bude mu přiznán tzv. dílčí důchod. Postupuje se podle koordinačních nařízení a platí, že každý členský stát přiznává a vyplácí důchod ve výši jen za doby pojištění, které pojištěnec získal na jeho vlastním území, tj. při výpočtu dílčího důchodu se přihlíží pouze k příjmům, které pojištěnec v daném státě získal.
8. Žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 9. 1. 2017, a má tak nárok na starobní důchod, pokud získala alespoň 33 roků doby pojištění v roce 2017. U žalobkyně byla potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod splněna pouze s přihlédnutím k dobám pojištění jiného členského státu – SR. Jelikož žalobkyně nezpochybňovala samotný způsob výpočtu důchodu, v dalším žalovaná odkázala na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a samotný způsob výpočtu důchodu již neopakovala.
9. Žalobkyně byla ke dni 31. 12. 1992 zaměstnána u organizace, jejíž sídlo bylo zapsáno v obchodním rejstříku na území SR. Z tohoto důvodu byly veškeré doby jejího zaměstnání získané do 31. 12. 1992 považovány za slovenskou dobu pojištění. Sociální pojišťovna potvrdila na formuláři E 205 SK dne 9. 11. 2016 veškerou dobu pojištění v SR až do 31.

12. 1992. Na základě tohoto potvrzení slovenského nositele pojištění, které je pro žalovanou závazné, a dále evidenčních listů důchodového pojištění o době zaměstnání žalobkyně v ČR, uložených v evidenci žalované, vyhotovila žalovaná osobní list důchodového pojištění dne 24. 1. 2017, jenž byl podkladem pro výpočet výše českého dílčího starobního důchodu žalobkyně. V uvedeném osobním listě důchodového pojištění je zřejmá mezera mezi dobami pojištění v SR od 1. 1. 2001 do 16. 8. 2004 a od 1. 9. 1971 do 4. 4. 1972, které nejsou slovenským nositelem pojištění potvrzeny, protože tyto nepojištěné doby nebylo možné započítat ani do celkové doby pro výpočet českého důchodu. Doba zaměstnání žalobkyně v ČR trvá od 2. 8. 2004 do 6. 9. 2012, přičemž pak následují náhradní doby pojištění v SR. Osobní list důchodového pojištění vyhotovila žalovaná na základě předaných podkladů a potvrzení dob pojištění slovenským nositelem pojištění. ČSSZ je nucena bez dalšího takové údaje převzít pro výpočet českého důchodu a nijak je nerozporovat. Osobní list důchodového pojištění nemohl být vypracován jinak, než jak doby pojištění potvrdil slovenský nositel pojištění. Údaje o české době zaměstnání a výdělci jsou převzaty z údajů potvrzených českým zaměstnavatelem na ELDP. Pokud se žalobkyně domáhá přehodnocení údajů slovenské sociální pojišťovny, a to soudní cestou u slovenského soudu, pak k tomu žalovaná uvedla, že dojde-li k přehodnocení těchto údajů, pak ČSSZ přehodnotí výpočet českého důchodu na základě nově sdělených údajů slovenskou stranou. Jelikož dosud k takové změně nedošlo a žalobkyně žádným důkazem tuto změnu neprokázala, nelze přisvědčit tvrzením žalobkyně o tom, že v osobním listu důchodového pojištění jsou uvedeny odlišné údaje o době jejího zaměstnání na území SR, než jak má žalobkyně skutečný nárok.

10. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), že **žaloba není důvodná.**
12. ČSSZ prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 1. 2017 přiznala žalobkyni od 9. 1. 2017 český starobní důchod v dílčené výši 2 063 Kč měsíčně, a to podle § 29 odst. 1 písm. i) ZDP a s přihlédnutím k čl. 6 a čl. 52 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Prvostupňové správní rozhodnutí ČSSZ přezkoumala na základě námitek žalobkyně a zjistila, že výpočet českého starobního důchodu byl proveden správně, správně byl stanoven věk potřebný pro vznik nároku na český starobní důchod i doba pojištění, doložené vyměřovací základy a doložené vyloučené doby získané žalobkyní byly zohledněny ve starobním důchodu. Žalobkyně získala na území ČR české doby pojištění a na území SR slovenské doby pojištění. ČSSZ přihlédla z hlediska vzniku nároku na český starobní důchod k oběma získaným dobám pojištění, tedy i k zahraničním dobám pojištění, když byl uplatněn princip sčítání dob pojištění získaných v členských státech EU a výpočet výše tzv.

poměrné dávky [čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004]. Žalobkyně nezískala na území ČR veškerou potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod (nejméně celých 33 roků doby pojištění), protože žalovaná sečetla českou dobu pojištění spolu se slovenskou dobou pojištění tak, že žalobkyně celkově získala 40 roků doby pojištění. Z osobního listu důchodového pojištění žalobkyně ze dne 24. 1. 2017 rovněž vyplynuly mezery v průběhu dob pojištění získaných na území SR. Sociální pojišťovna v Bratislavě totiž zaznamenala, že žalobkyně v období od 1. 9. 1971 do 4. 4. 1972 nepracovala, a dále od 12. 1. 2001 do 16. 8. 2004 osobně pečovala o blízkou osobu na Slovensku, avšak nebyla důchodově pojištěna. Obě uvedené doby pojištění proto nebylo možné započítat do celkové doby pojištění pro český starobní důchod. Rovněž v měsíci prosinec 2008 nebyla žalobkyně účastna českého důchodového pojištění, neboť za tento měsíc uhradila pouze pojistné na zdravotní pojištění, avšak nebyla přihlášena k dobrovolnému důchodovému pojištění a ani nebyla osobou samostatně výdělečně činnou.

13. Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí pouze v tom smyslu, že jí SR do doby pojištění nezapočítala péči o sestru M. Š. od 1. 9. 2012 do 8. 9. 2016 a dále žalobkyni nesprávně ohodnotila odpracované roky. Uvedené žalobkyně napadla u slovenského soudu, kde o tom probíhá nadále soudní řízení. Na základě výše uvedeného jsou závěry ČSSZ v napadeném rozhodnutí zkreslené a výpočet odpracovaných roků nesprávný, protože žalobkyně požaduje přehodnocení těchto závěrů.
14. Předem musí krajský soud poukázat na to, že žalobkyně v žádném ohledu nezpochybňuje samotný způsob výpočtu důchodu, tedy teoretické výše základní výměry a procentní výměry a dílčí základní výměry a procentní výměry, protože krajský soud se v rámci soudního přezkumu tímto výpočtem nezabýval a v tomto ohledu plně odkazuje na podrobné odůvodnění způsobu výpočtu důchodu žalobkyně v napadeném rozhodnutí.
15. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně uplatnila dne 7. 10. 2016 žádost o český starobní důchod od 9. 1. 2017. Žalobkyně je občankou SR s trvalým pobytem v SR.
16. Podle § 28 ZDP platí, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku.
17. Podle § 29 odst. 1 písm. i) ZDP je upraveno, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění nejméně 33 let a dosáhl alespoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod v roce 2017. Podle § 32 odst. 2 ZDP platí, že u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Žalobkyně, žena, narozená v roce 1954, která nevychovala žádné dítě, dosáhla důchodového věku ve svých 62 letech a 4 měsících, tj. dnem 9. 1. 2017.
18. Podmínka získání potřebné doby pojištění žalobkyně byla tedy zkoumána podle § 29 odst. 1 písm. i) ZDP, a protože žalobkyně dosáhla důchodového věku v roce 2017, potřebovala získat minimálně 33 roků doby pojištění. Z evidence ČSSZ, konkrétně z osobního listu důchodového pojištění žalobkyně, jenž tvoří součást správního spisu, vyplynulo, že

žalobkyně získala ke dni přiznání českého starobního důchodu z českého důchodového pojištění pouze 2 839 dnů, protože jí nárok na starobní důchod pouze z české doby pojištění nevznikl, když nezískala potřebných plných 33 let doby pojištění. Nárok na starobní důchod jí mohl vzniknout jen s přihlédnutím i k době pojištění získané na Slovensku, jak umožňuje čl. 6 nařízení č. 883/2004.

19. Čl. 6 nařízení č. 883/2004 stanoví, že příslušné instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování, trvání nebo opětovné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení, přihlíží v nezbytném rozsahu k získaným dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů kteréhokoliv jiného členského státu, jakoby byly získány podle právních předpisů, které tato instituce uplatňuje. Podle čl. 6 citovaného nařízení lze sečíst dobu pojištění získanou na území ČR a dobu pojištění získanou na území SR.
20. Z čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR vyplývá, že doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Podle odst. 2 citovaného článku platí, že pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem, za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Podle čl. 33 Smlouvy mezi ČR a SR platí, že důchody přiznané ode dne, který spadá do období před rozdělením ČSFR, nositeli zabezpečení ČSFR se nadále považují za důchody toho smluvního státu, jehož nositel zabezpečení byl nebo by byl příslušným k výplatě těchto důchodů ke dni rozdělení ČSFR. Právní úprava vztahů vyplývajících ze sociálního zabezpečení mezi ČR a SR ode dne jejich vstupu do Evropské unie (1. 5. 2004) byla koordinována nařízením Rady (EHS) č. 1408/71 a od 1. 5. 2010 pak nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. Dosavadní dvoustranné smlouvy uzavřené mezi těmito členskými státy před nabytím účinnosti shora citovaných nařízení (resp. jednotlivá ustanovení těchto smluv) se použijí pouze v případě, pokud jsou uvedena v příloze č. 3 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 dle čl. 7 odst. 2 citovaného nařízení. Vzhledem k uvedenému byl mezi ČR a SR i po 1. 5. 2004 nadále aplikován čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, podle něhož se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Neměl-li občan k takovému dni zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Dle čl. 15 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi ČR a SR se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li to odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.

21. Ze správního spisu vyplynula další rozhodná skutková zjištění, a to, že sídlo zaměstnavatele žalobkyně se ke dni 31. 12. 1992 nacházelo ve Slovenské republice. Proto se doby zabezpečení získané žalobkyní na území ČSFR před 1. 1. 1993 považují za doby zabezpečení (pojištění) ve Slovenské republice. Žalobkyně byla ke dni 31. 12. 1992 (rozdělení ČSFR k 1. 1. 1993) zaměstnána u organizace, jejíž sídlo bylo zapsáno v obchodním rejstříku na území SR (firma Vulkán se sídlem v Partizánském na území SR), pročež veškeré doby jejího zaměstnání získané do 31. 12. 1992 jsou považovány za slovenskou dobu pojištění. Ze správního spisu dále vyplynulo, že Sociální pojišťovna potvrdila na formuláři E 205 SK dne 9. 11. 2016 veškerou dobu pojištění žalobkyně v SR, tzn. federální dobu do 31. 12. 1992 a zároveň dobu získanou na území SR po 31. 12. 1992. Na základě tohoto potvrzení slovenského nositele pojištění, které je pro žalovanou závazné, a dále evidenčních listů důchodového pojištění o době zaměstnání žalobkyně v ČR, původně uložených v centrální evidenci ČSSZ, vyhotovila žalovaná osobní list důchodového pojištění žalobkyně ke dni 24. 1. 2017, jenž byl rovněž podkladem pro výpočet výše českého dílčího starobního důchodu žalobkyně.
22. Ve shodě se shora provedeným výkladem, mj. čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení, je v případě žalobkyně i učiněný závěr o tom, že veškerá doba zaměstnání (pojištění) získaná žalobkyní za existence společného ČSFR (doba zaměstnání získaná do 31. 12. 1992) se považuje za slovenskou dobu zabezpečení, protože žalobkyně před dnem 31. 12. 1992 naposledy pracovala u zaměstnavatele, jehož sídlo bylo na území Slovenské republiky, a ze stejného důvodu se posuzuje v případě žalobkyně podle právních předpisů Slovenské republiky. ČR, v souladu se shora citovanými předpisy, považuje za českou dobu pojištění jen dobu, kterou žalobkyně skutečně získala na území dnešní ČR (rozumí se po 31. 12. 1992).
23. Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, ve shodě se shora uvedeným výkladem správně posoudila příslušnost k právním předpisům SR, když určila, že doby zaměstnání získané žalobkyní do 31. 12. 1992 (existence společného státu ČSFR) se považují za slovenské doby zaměstnání. Všechny tyto roky zaměstnání zhodnotila ve slovenském důchodu Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě. Následně slovenský nositel pojištění zaslal žalované formulář E 205 SK ze dne 9. 11. 2016, v němž potvrdil dobu pojištění, kterou žalobkyně získala na území SR, včetně federální doby pojištění. Naproti tomu bylo zjištěno, že žalobkyně pouze na území ČR nezískala veškerou potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod (minimálně celých 33 roků doby pojištění), když v ČR žalobkyně získala pro vznik nároku na český starobní důchod dobu pojištění pouze v počtu 2839 dnů, tj. 7 roků a 284 dnů. Na území Slovenské republiky pak žalobkyně získala dobu pojištění v počtu 11 925 dnů, tj. 32 roků a 245 dnů. Jelikož žalobkyně získala na území ČR české doby pojištění a na území SR slovenské doby pojištění, ČSSZ mohla pro vznik nároku na český starobní důchod přihlédnout také k těmto zahraničním dobám pojištění, a to s ohledem na čl. 6 a čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, jež upravuje princip sčítání dob pojištění získaných v členských státech EU a výpočet výše tzv. poměrné dávky. S ohledem na výše provedený výklad tak ČSSZ mohla sečíst českou dobu

pojištění spolu se slovenskou dobou pojištění, pročež žalobkyně tímto celkově získala 40 roků doby pojištění (pro vznik nároku na český starobní důchod).

24. Potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů (§ 29 odst. 1 ZDP) žalobkyně splnila pouze s přihlédnutím k dobám pojištění v SR, a to v rozsahu 11 925 dnů (na území ČR po 31. 12. 1992 činila doba jejího pojištění pouze 2 839 dnů). Celkem žalobkyně získala v českém i slovenském důchodovém systému do vzniku nároku na důchod 14 764 dnů, tj. 40 roků a 164 dnů veškeré doby pojištění. Tzv. dílčí starobní důchod bylo nutné žalobkyni vypočítat dle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004.
25. Český starobní důchod se skládá ze základní výměry stanovené podle § 33 odst. 1 ZDP a dle § 3 vyhlášky č. 325/2016 Sb., pevnou částkou, která k 9. 1. 2017 činí 2 550 Kč měsíčně, a dále z procentní výměry stanovené procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na důchod, která činí za každý rok doby pojištění 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Uvedená skutečnost je číselně vyjádřena tak, že celých 40 roků se násobí 1,5 %, což se rovná 60 %. Celková doba pojištění se počítá k datu přiznání starobního důchodu (9. 1. 2017) a počítá se od data, od něhož účastník řízení dosáhl 18. narozenin. V případě žalobkyně je tak rozhodným obdobím ve smyslu § 18 odst. 1 ZDP období let 1986 až 2016. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nijak nezpochybňovala samotný způsob výpočtu jejího českého starobního důchodu, soud ohledně tohoto výpočtu plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak již shora uvedl, a samotný postup či způsob výpočtu důchodu v tomto rozsudku již nebude opakovat.
26. Český starobní důchod žalobkyně představuje k datu 9. 1. 2017 částku v dílčené výši rovnající se součtu základní výměry v dílčené výši a procentní výměry v dílčené výši (základní výměra ve výši 491 Kč + procentní výměra ve výši 1 572 Kč, tedy celkem ve výši 2 063 Kč měsíčně).
27. Aplikace výpočtu tzv. dílčího starobního důchodu ve smyslu čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 se uplatňuje tehdy, pokud nejsou splněny podmínky pro přiznání dávky výhradně podle vnitrostátního práva. Příslušná instituce vypočte výši poměrné dávky tak, že nejprve stanoví teoretickou výši dávky, která se rovná dávce, na kterou by účastník řízení měl nárok, pokud by všechny doby pojištění získal ke dni přiznání dávky podle právních předpisů členského státu, v němž dávku uplatňuje, a poté se stanoví skutečná výše poměrné dávky tak, že se použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, v němž dávku uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států. Uplatní se též princip sčítání dob pojištění, tedy pokud doba pojištění získaná podle právních předpisů jednoho členského státu nebude dostačující pro vznik nároku na důchod v tomto státě, budou se pro nárok na důchod brát v úvahu i doby odpovídající pojištění získané ve druhém členském státě, a to v rozsahu, ve kterém se časově nepřekrývají. Uplatnění principu sčítání dob pojištění záleží na tom, zda žadatel získá nárok na důchod bez nutnosti přihlédnutí k zahraničním dobám pojištění,

anebo zda tento nárok získá jen s přihlédnutím k takovým dobám. Získá-li pojištěnec dobu pojištění pro nárok na důchod pouze v jednom státě, bez přihlédnutí k cizím dobám pojištění, bude mu přiznán tzv. plný „solo“ důchod. Výše tohoto důchodu bude určena pouze na základě vnitrostátních právních předpisů tohoto státu (získá-li žadatel pouze české doby pojištění, posuzuje se nárok na důchod výhradně dle českých právních předpisů). Naopak získá-li pojištěnec v některém členském státě nárok na důchod pouze s přihlédnutím k cizím dobám pojištění, bude mu přiznán tzv. dílčí důchod. Nárok na důchod takového žadatele se posuzuje podle koordinačního nařízení, přičemž v úvahu se berou rovněž doby pojištění získané podle právních předpisů jiného členského státu před vstupem ČR do EU. Platí, že každý členský stát přiznává a vyplácí důchod ve výši jen za doby pojištění, které pojištěnec získal na jeho vlastním území, tj. při výpočtu dílčího důchodu se přihlíží pouze k příjmům, které pojištěnec v daném státě získal. V případě, že pojištěnec odpracuje minimálně 1 rok v druhém členském státě a odvádí tam pojistné do systému sociálního zabezpečení, vznikne mu za splnění dalších zákonem stanovených podmínek nárok na dílčí důchod z důchodového systému tohoto členského státu.

28. Žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 9. 1. 2017, pročez má nárok na starobní důchod, získala-li alespoň 33 roků doby pojištění v roce 2017. Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla u žalobkyně splněna pouze s přihlédnutím k dobám pojištění druhého členského státu – v Slovenské republice. V uvedeném případě byla žalobkyni stanovena výše dílčího důchodu v souladu s § 61 odst. 1 ZDP, a to podle poměru dob získaných v ČR k celkově získané době pojištění (dílčí důchod), přičemž je stanovena základní výměra a procentní výměra dílčího důchodu v poměru těchto dob, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva.
29. Sociální pojišťovna za slovenského nositele pojištění potvrdila na formuláři E 205 SK dne 9. 11. 2016 veškerou dobu pojištění žalobkyně v SR, tzn. federální dobu do 31. 12. 1992, a zároveň dobu získanou na území SR po 31. 12. 1992. Na základě tohoto potvrzení slovenského nositele pojištění, které je pro žalovanou závazné, a dále evidenčních listů důchodového pojištění o době zaměstnání žalobkyně v ČR, plynoucí z evidence ČSSZ, byl následně vyhotoven žalovanou osobní list důchodového pojištění žalobkyně dne 24. 1. 2017, jenž byl podkladem pro výpočet výše českého dílčího starobního důchodu žalobkyně.
30. Krajský soud ve shodě s žalovanou konstatuje, že výpočet českého starobního dílčího důchodu žalobkyně byl proveden v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a koordinačními nařízeními EU, přičemž do osobního listu důchodového pojištění žalovaná zaznamenala správně jak dobu pojištění, tak i vyměřovací základy získané v rozhodném období, tj. v letech 1986 až 2016, přitom správně byla zaznamenána i vyloučená doba. Ostatně žalobkyně v žalobě ničeho konkrétního nenamítala nejen proti výpočtu důchodu, ale ani proti aplikaci právních předpisů nebo proti záznamům v osobním listu důchodového pojištění.
31. Žalobkyni lze přisvědčit pouze v tom, že v osobním listu důchodového pojištění ze dne 24. 1. 2017 jsou patrné mezery mezi dobami pojištění získanými žalobkyní v Slovenské

republiky, a to v období od 1. 1. 2001 do 16. 8. 2004 a od 1. 9. 1971 do 4. 4. 1972. Uvedené období nebylo slovenským nositelem pojištění potvrzeno, jako doba pojištění žalobkyně v SR, proto tyto nepojištěné doby nebylo možné započítat ani do celkové doby pro výpočet českého důchodu. Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, poznamenala v příloze k žádosti o důchod, že žalobkyně v období od 1. 9. 1971 do 4. 4. 1972 nepracovala, a že od 1. 1. 2001 do 16. 8. 2004 osobně pečovala o blízkou osobu na Slovensku, avšak v tomto období nebyla důchodově pojištěna. Obě uvedená období tak nebylo možné započítat do celkové doby pojištění pro český starobní důchod. Doba zaměstnání v ČR začíná v souladu s ELDP až od 2. 8. 2004 a trvá do 6. 9. 2012, pak následují náhradní doby pojištění v SR. K námitkám žalobkyně o neuznání doby opatrování sestry žalobkyně od 1. 9. 2012 do 8. 9. 2016 a dále o nesprávném hodnocení odpracovaných roků na Slovensku, krajský soud uvádí, že ČSSZ vyhotovila osobní list důchodového pojištění o dobách pojištění v SR v takovém rozsahu, jak byly podklady předány a potvrzeny slovenským nositelem pojištění. Pokud jsou nesrovnalosti v přehledu dob pojištění na území SR, např. některá období chybí anebo nejsou uvedena v údajích o průběhu dob pojištění v osobním listu důchodového pojištění (vyhotoven za účelem výpočtu českého důchodu), ČSSZ nemohla předmětný osobní list důchodového pojištění vyhotovit jinak, než jak doby pojištění na území SR Sociální pojišťovna v Bratislavě na příslušném formuláři žalobkyni závazně potvrdila. S ohledem na výše citované aplikované právní normy byla ČSSZ nucena bez dalšího předmětné údaje převzít pro výpočet českého důchodu a nijak je nerozporovat. Pokud žalobkyně zmínila, že předmětné doby pojištění - údajně získané na slovenském území již napadla u slovenského soudu, je nezbytné vyčkat výsledku tohoto soudního přezkumu, a teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu případně učinit změny v zápočtu dob pojištění a případně i výpočtu výše starobního důchodu. Žalobkyně však dosud takový důkaz (pravomocné soudní rozhodnutí) o možném zápočtu rozporovaných dob pojištění nepředložila a ani slovenský nositel pojištění v tomto směru neavizoval žádnou změnu. Pokud žalobkyně dovede předmětný soudní spor na Slovensku do úspěšného konce, bude možné teprve na základě takového výsledku přehodnotit neuznání sporných dob pojištění a potvrdit je slovenským nositelem pojištění jako skutečné doby pojištění. ČSSZ však dosud musela vycházet pouze z takových dob pojištění žalobkyně na území SR, jak byly potvrzeny slovenským nositelem pojištění na zaslaném formuláři. Pro výčet českého důchodu musí ČSSZ údaje převzít od slovenského nositele pojištění a nemůže je nijak rozporovat. Jinak české doby pojištění jsou v osobním listu důchodového pojištění vyznačeny přesně dle ELDP, tedy ve shodě s dobou zaměstnání žalobkyně v ČR.

32. K žalobní námitce týkající se údajných nesprávností při vyhodnocení dob pojištění žalobkyně a při vyhotovení osobního listu důchodového pojištění, krajský soud uvádí, že žalobkyně nijak konkrétně neupřesnila, v čem a proč rozporuje vyznačené doby či výdělky z českého pojištění, a přesto uvedla, že i v době pojištění získané na území ČR jsou nesrovnalosti. K těmto obecným námitkám se proto nelze nijak blíže či konkrétně vyjádřit. Pokud jde o údaje z české doby zaměstnání a výdělků, pak tyto byly převzaty z údajů potvrzených českým zaměstnavatelem na ELDP, jenž byly součástí dávkového spisu. Pokud však žalobkyně dále uvedla, že žádá, aby Sociální pojišťovna v SR přehodnotila své údaje o době pojištění žalobkyně, pak žalobkyně zcela správně postupovala, pokud se této nápravy již začala domáhat na Slovensku, a to konkrétně

soudní cestou u slovenského soudu (zřejmě zde byla napadána pouze doba pojištění v SR). Jak již bylo shora uvedeno, ČSSZ je nucena bez dalšího převzít údaje o dobách pojištění žalobkyně na území SR z potvrzení slovenského nositele pojištění i pro výpočet českého důchodu a tyto údaje nemůže nijak rozporovat. Pokud ale později dojde ke změně v počtu dnů uznaných dob zaměstnání, pojištění, náhradních dob pojištění (péče) atd. na území SR, ČSSZ pak přehodnotí na základě nově sdělených údajů slovenským nositelem pojištění i výpočet českého důchodu. Jelikož k datu vydání napadeného rozhodnutí a ani dosud žalobkyně nijak novým listinným důkazem neprokázala svá tvrzení o jiné době pojištění, tedy že ČSSZ uvedla do osobního listu důchodového pojištění nesprávné údaje o době jejího zaměstnání na území SR, nebylo možné žalobním námitkám přisvědčit a podané žalobě vyhovět.

33. Žalobkyně dále v žalobě tvrdila, že byla údajně podvodem přihlášena jako občanka České republiky a jí odpracované roky na Slovensku byly uznány jen jako roky odpracované v cizině. Byl tak vyvolán chaos, na základě kterého byla procenta při výpočtu důchodu zkreslená, a to v ČR i na Slovensku. Uvedeným námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
34. Žalobkyně je občankou SR, která ke dni rozdělení ČSFR pracovala na území SR, pročež veškeré doby do rozdělení ČR a SR jsou slovenskými dobami pojištění. Pokud žalobkyně po rozdělení ČSFR pracovala, resp. získala náhradní doby pojištění jak na území SR, tak i na území ČR (v letech 2004 – 2012), je třeba posoudit, zda žalobkyni vznikne nárok na slovenský starobní důchod vzhledem k počtu roků pojištění získaných jen v SR nebo na český starobní důchod vzhledem k počtu roků získaných jen na území ČR. Pokud jí nevznikne nárok na tyto důchody, je třeba podle koordinačního nařízení a Smlouvy mezi ČR a SR přihlídnout k celkovému počtu dob získaných na obou územích a následně vypočítat poměrný dílčí důchod podle počtu roků v každém státě. Je-li žalobkyni přiznán český dílčí důchod, je doba zaměstnání v SR hodnocena jako zaměstnání v cizině a české doby jako doby vlastního státu; naopak je-li jí přiznán dílčí slovenský starobní důchod, je doba zaměstnání v ČR v tomto případě hodnocena jako zaměstnání v cizině a doby slovenského pojištění jako doby vlastního státu. Žalobkyně není občankou ČR, nýbrž je nadále občankou SR, a předmětným výpočtem a přiznáním dílčího českého důchodu vycházejícího z výše citované Smlouvy mezi ČR a SR, nařízení č. 883/2004 a ZDP žalovaná nijak nepřehodnotila občanství žalobkyně a ani doby zaměstnání žalobkyně nezařadila či neoznačila jako doby zaměstnání v cizině, jak se žalobkyně mylně domnívala. Pokud by totiž nebylo možné přihlídnout k době zaměstnání žalobkyně v druhém členském státě EU, nárok na důchod za dobu českého zaměstnání by žalobkyni nevznikl. Proto jsou uvedeny v osobním listu důchodového zabezpečení společně veškeré doby pojištění žalobkyně z obou států, tedy z ČR i SR.
35. Údaje o době pojištění v SR uvedené v českém osobním listu důchodového pojištění a rovněž použité pro výpočet českého dílčího důchodu byly převzaty z údajů sdělených a potvrzených slovenským nositelem pojištění. Pokud žalobkyně nesouhlasí s takovým přehledem dob potvrzených slovenským nositelem pojištění, nelze se uznání i dalších dob v SR domáhat od českého nositele pojištění či českého správního soudu. Dosavadní přehled dob pojištění evidovaných u žalobkyně na území SR může změnit pouze slovenský nositel

pojištění. Bude-li v případě žalobkyně na Slovensku změněn či zvýšen počet dnů jejího pojištění na území SR a tato skutečnost bude následně potvrzena slovenským nositelem pojištění, ČSSZ samozřejmě rovněž provede přepočet českého důchodu žalobkyně. K tvrzení žalobkyně, že ve slovenských dobách pojištění nemá započteno opatrování sestry a pobírání invalidního důchodu, krajský soud pro úplnost uvádí, že z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že žalobkyní připomínané období od 1. 9. 2012 do 8. 9. 2016 má slovenským nositelem pojištění potvrzené jako náhradní dobu pojištění (1. 9. – 6. 9. 2012 uchazečka o zaměstnání, 7. 9. 2012 - 8. 9. 2016 pobírání invalidního důchodu na území Slovenska).

36. Krajský soud přezkumem napadeného rozhodnutí zjistil, že výpočet českého dílčího starobního důchodu byl proveden správně, když byl správně stanoven věk potřebný pro vznik nároku na tento český starobní důchod, jakož i doba pojištění. Doložené vyměřovací základy a doložené vyloučené doby získané žalobkyní byly zohledněny ve starobním důchodu. Ve věci byl uplatněn princip sčítání dob pojištění získaných v členských státech EU, neboť z českého důchodového pojištění žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění a nárok na starobní důchod jen z české doby pojištění by jí nevznikl. Potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů žalobkyně splnila pouze s přihlédnutím k dobám pojištění na území SR.

V. Závěr a náklady řízení

37. Soud tedy neshledal uplatněné žalobní body za důvodné a nad rámec těchto žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
38. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci nebyla úspěšná (žaloba byla zamítnuta). Žalovaná sice byla v řízení úspěšná, avšak s ohledem na § 60 odst. 2 s.ř.s. nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení ex lege, neboť jde o věc důchodového pojištění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.